

SAM - zakaj le?

Najprej moram pojasniti naslov. Beseda SAM ne opisuje samega človeka, človeka, ki je brez družbe in mogoče celo osamljen. Ne, to je kratica, naslov prireditve, na kateri je še kako veliko ljudi, kamor pridejo sorodniki, znanci in prijatelji od blizu in od daleč. Celo v tujini jo poznajo in vsaj angleško in nemško boste gotovo slišali, če boste takrat hodili tam naokoli.

Tudi, kdor pride sam, tam kaj hitro najde sogovornika, somišljenika in pogosto tudi novega prijatelja. Vse zbrane na tem gorenjskem prizorišču namreč druži isto nagnjenje, isto navdušenje, lahko bi rekli kar ljubezen do teka. Do gorskega teka, če smo bolj natančni. In kratica SAM enostavno označuje enega najlepših gorskih tekov pri nas.

Slovenski alpski maraton - kratica je sestavljena pač iz prvih črk vseh treh besed - je sestavljen iz dveh preizkušenj, dveh tras, med katerima lahko tekmovalci izbirajo. Krajša, a kljub temu še vedno spoštljiva razdalja je 35 kilometrov. Start te variante maratona je v Tržiču, cilj pa na Jezerskem. Seveda se je vmes potrebno povzpeti na pobočja Košute in se s Plešivca spustiti v dolino.

Daljša varianta ima start v Predddvoru in pred vzponom se po 15 kilometrov dolgem teku po dolini priključi krajši varianti v Tržiču. Tako ima daljša kar zelo spoštljivih 50 kilometrov. In ni za navadne smrtnike, kamor spadam seveda tudi jaz s svojimi dvainšestdesetimi leti in do takrat nobenim maratonom za sabo.

Iz strahu in spoštovanja do daljše trase sem se zato odločil za krajšo varianto. A gorskega teka nikoli nisem resno treniral. Tako tudi tistega tekanja gor in dol po domačih gmajnah nikakor ne bi mogli poimenovati priprava za tako zahtevno preizkušnjo na višini skoraj dva tisoč metrov.

Napetost pred startom

Pravzaprav v življenju sploh nikoli nisem kaj veliko tekel. Še manj tekmoval. Veliko več sem kolesaril in se od časa do časa udeležil kakšne kolesarske tekme za rekreativece. Želel pa sem si, v glavnem zaradi spremembe, vsaj enkrat udeležiti se polmaratona v Sežani. Kaj več kot enaindvajset kilometrov si takrat niti sanjati nisem upal.

No, na polmaratonu po Krasu sem tekel tako uspešno, da sem zadevo ponovil čez dva meseca v Celju, kjer pa

sem že stal na zmagovalnih stopničkah. Naj pa kar takoj povem, da smo bili v skupini nad 60 let le trije tekmovalci, zato mi medalja res ni mogla uiti! Kljub temu sem bil strašno vesel in ponosen sam nase, ker sem razdaljo sploh premagal, ker nisem bil zadnji in, kar se mi je še posebej dobro zdelo, prehitel sem kar nekaj mlajših tekmovalcev.

Torej znam teči ... In kot se v takšnih primerih pogosto zgodi, moje aspiracije so bile iz dneva v dan višje. Počasi so

